

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ANNY ΚΟΛΤΣΙΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ένας «ελεεινός ιππότης» στον Λυκαβηττό

—Για πες μου, η δασκάλα τα ξέρει όλα; —με ρώτησε... ατάκα κι επί τόπου, άγνωστό μου νήπιο τις προάλλες.

—Όχι, βέβαια, του απάντησα, όσο πιο σίγουρα γινόταν.

—Τότε, ξέρει τα μισά;

—Πάνω-κάτω, είπα στο τέλος, μη θέλοντας να εμπλακώ σε ποσοτικές υποδιαιρέσεις, που θα ήταν ικανές να φτάσουν κι ώς... τη διάσπαση του ατόμου... της δασκάλας.

Το ίδιο νήπιο, λίγα χρόνια αργότερα, θα μπορούσε κάλλιστα να με ρωτήσει: «Για πες μου, ο κριτικός τα ξέρει όλα;» «Όχι, βέβαια», θα του απαντούσα πάλι. «Τότε, ξέρει τα μισά;»

Και στην περίπτωση αυτή, είμαι σίγουρη, δεν θα συμβιβαζόμουν μ' ένα «πάνω-κάτω», αλλά θ' άφηνα το πράγμα να φτάσει ακόμα και μέχρι τη... διάσπαση του μύθου «του κριτικού, που τα ξέρει όλα»... Δεν ξέρω αν η Ένωση Ελλήνων Θεατρικών Κριτικών θα πρέπει να με πετάξει εδώ και τώρα απ' τις τάξεις της, αλλά εγώ, ανάμεσα στ' άλλα, που ως κριτικός δεν ξέρω, δεν ήξερα και το κείμενο, της κωμειδυλλιακής διασκευής του **Ιδομενέα Στρατηγόπουλου**, πάνω στον **Δον Κιχώτη** του **Θερβάντες**. Μέσα από την ατμόσφαιρα άλλων κωμειδυλλίων και την ατμόσφαιρα της εποχής του 1894, που πρωτανεβάστηκε το έργο, μα κυρίως μέσα από τη δεύτερη διασκευή, τη σύγχρονη, του **Γιώργου Αρμένη**, «εισέπραξα» την παράσταση του **Θεάτρου Καισαριανής** στον Λυκαβηττό, σε σκηνοθεσία **Ανδρέα Βουτσινά**, μουσική **Δ. Μαραγκόπουλου**, στίχους τραγουδιών **Σ. Χατζάκη**, χορογραφίες **Δ. Παπάζογλου**, σκηνικά-κοστούμια **Ε. Δρίνη**. Και εισέπραξα την παράσταση ως παραμύθι κεφάλτο και σατιρικό, ως σχόλιο διαχρονικό της κοινωνίας, ως εναπόθεση του δακτύλου επί των τύπων του ονείρου και της ανάγκης μας γι' αυτό, εισέπραξα την παράσταση, μ' όλες τις σπόντες όλες τις ανακολουθίες, όλα τα ευρήματα, τις τρέλες, όλη τη διασταύρωση των ετερόκλητων προσώπων, που σουλατσάρizαν άσχετα και σχετικά στην ορχήστρα του Λυκαβηττού (δόξα σοι ο Θεός, την όχι ιερή), εισέπραξα μια παράσταση με πολλά ταξίδια θεατρικά μέσα της, τρελά,

αιφνιδιαστικά, αυθαίρετα, αλλά και γερά οργανωμένα από τον σκηνοθέτη, γερά δουλεμένα απ' όλους. Και στη μέση αυτού του οργανωμένου πανδαιμόνιου, ξεχώρισα ένα προστατευτικό «κάτι», γύρω απ' τη μορφή του **Δον Κιχώτη** (ερμηνευμένου από τον **Γ. Χριστογιάννη**). Γύρω του, υπήρχε λες, η προστατευτική τάφρος του οχυρού του, έστω και του ελεεινού, που ωστόσο όλοι το σεβόμαστε.

Μοναδικός συνδετικός κρίκος, αεικίνητος κι αεικυνηγημένος, η μόνη γέφυρα ανάμεσα στον ιλαροτραγικό **Δον Κιχώτη** και τον ιλαροσατιρικό του περίγυρο, ο **Σάντσο**, του **Σπύρου Κωνσταντινίδη**, έβγαλε πέρα απ' το γέλιο και τις λεπτότερες ισορροπίες της παράστασης. Αξέχαστη η φιγούρα, η κίνηση, η έκφραση, το στήσιμο του **Δον Φερνάνδο** (ανδρός

με πολλά προσόντα), που τόσο απολαύσαμε στο παίξιμο του **Πάνου Ξενάκη**. Σπαρταριστό το εμβόλιμο σύμβολο του βουκολικού έρωτος και του υπέρ αυτού θανάτου, το αθάνατο ελληνικό ζεύγος **Τάσος (Μελέτης Γεωργιάδης)** και **Γκόλφω (Έφη Καλογεροπούλου)**. Φιγούρες καίριες, έπλασαν ακόμα ο **Θανάσης Θεολόγης**, η **Ηλιάνα Παναγιωτούνη**, η **Αδριανή Τουντοπούλου**, η **Μαίρη Σαουσοπούλου**, η **Μελίνα Παπανέστορα**, ο **Παναγιώτης Στουπιάδης**, ο **Σταύρος Καρακώστας**, ο **Θόδωρος Ρωμανίδης** και άλλοι. Και μ' άλλα λόγια γέλασα έξυπνα, διασκέδασα, χάρηκα ένα κεφάλτο, καλοκουρδισμένο και καλοδουλεμένο θέαμα, που δεν με παρέπεμπε σε θεατρολογικούς στοχασμούς και λογαρίθμους, αλλά στην ψυχαγωγία μου, θυμίζοντάς μου κι αυτό το μεγάλο μου δικαίωμα.

...Και μια «Βεγγέρα» στις παρυφές του

Τους ηθοποιούς που εικονίζονται στη φωτογραφία και αποτελούν την **Πειραματική Σκηνή της Τέχνης**, Θεσσαλονίκης, τον σκηνοθέτη **Νίκο Αρμάο**, που δεν απεικονίζεται... τον συνθέτη και πιανίστα και άγρυπνο συντελεστή της παράστασης **Ηρακλή Πασχαλίδη** (που κι αυτός δεν ποζάρει με το πιάνο του), τον χορογράφο **Γιώργο Τότσιο**, την **Ιωάννα Μανωλεδάκη** κι όσους συνεργάστηκαν για τα σκηνικά και τα κοστούμια της παράστασης, τους ευχαριστώ από καρδιάς, για το γέλιο μέχρι δακρύων, κράμπας στομαχικής και λόξυγγα, που μου χάρισαν

στο **Θέατρο Αβέρωφ**, ξαφνικά φέτος το φθινόπωρο, στα πλαίσια της Διεθνούς Θεατρικής Συνάντησης και με... αφορμή, τη **Βεγγέρα**, το κοινωνικο-σατιρικό τρίπρακτο διαμάντι του **Ηλία Καπετανάκη**, που —τί σύμπτωση— γράφτηκε κι ανέβηκε την ίδια χρονιά (1894) με τον **Δον Κιχώτη** του **Στρατηγόπουλου**.

Γράφω —αν προσέχετε— δίχως τελεία και δίχως ανάσα, γιατί θυμάμαι την παράσταση της **Βεγγέρας**, ένα μικρό πυροτέχνημα κεφιού και μαεστρίας, μια μονοκονδυλιά ακρίβειας, ρυθμού και γέλιου. Μπράβο σ' όλους κι ακόμα πιο μπράβο στην κυρία **Νερουλού της Σοφίας Φιλιππίδου** και στη **Δημήτρω της Λένας Σαββίδου**.

Από τ' αριστερά καθιστοί, ο **Κώστας Ζαχαράκης**, η **Θάλεια Σκαρλάτου**, ο **Χρήστος Αρνομάλλης**, ενώ όρθιοι, η **Έφη Σταμούλη**, η **Γαλάτεια Καμενή**, η **Δώρα Σκαρλάτου**, ο **Νίκος Κουμαριάς**, η **Σοφία Φιλιππίδου** και η **Λένα Σαββίδου**.